

واقفِ سرمد تا مدرسه‌ی عشق گشود
فرقی مشکل چون عاشق و معشوق نبود

آموزگار عشق یا زندگی در صحنه‌ی آموختن عشق که کاینات است، حاضر است. شاگرد همیشگی این مدرسه انسان است. درس عشق هر لحظه از جانب زندگی به انسان آموخته و باز پرسیده میشود: درس یادآوری الست.

درس عشق، شناسایی ذات اصیل انسان و زنده شدن به آن است. ذات اصیل انسان شناسنده و جاوید است و توانایی زنده شدن به یکتایی را دارد. درس عشق در ذهن و از راه ابزارهای ذهن مانند مقایسه و افکارهای همانیده و دانش ذهنی آموخته نمی‌شود.

مولانا میگوید در درس عشق هیچ بحث ذهنی یا فکرت تیزی راه ندارد. همچنین باورهای دینی همانیده و ساختن خدای ذهنی انسان را از درس عشق بازمی‌دارند.

انسان‌ها با بردن درس عشق به ذهن به تفرقه افتادند، از زندگی تصویر ذهنی ساخته اند و از آموختن درس اصلی دور شده اند. زندگی برای بازگرداندن انسانها به مدرسه عشق، نور خود را به انسانها تابانده تا محدودیت ذهن و بی‌نهایت فضای گشوده درون را به انسان نشان دهد. اما انسان برای آموختن درس عشق و زنده شدن به آن، جز فانی کردن مرکز جسمی راهی ندارد. واهمانش و نفی مرکز جسمی، وجود انسان را محو در مستی شراب الهی و زنده به یقین میگرداند، هرچقدر که من ذهنی بزرگ باشد، در برابر آفتاب زندگی جز محو شدن راهی ندارد.

محو سُکرست، پس محو بُودِ صَحْوُ یقین
شمس عاقب بُودِ ار چند بُودِ ظِلُّ ممدود

این از آنست که یطوی به زبان لایحکی
زانکه اثباتِ چنین نکته بُودِ نفی وجود

این سخن فرع وجودست و حجابست ز نفی
کشفِ چیزی به حجابش بُودِ جز مردود

مولانا میگوید درس عشق که نفی منیت و زنده شدن به اثبات است به زبان در نیاید. چشیدن طعم وصال در هیچ قالب ذهنی نمی‌گنجد. میگوید حتی در خواندن ذهنی این ابیات نیز نیست. آنچه که به زبان و ذهن درآید حجاب است و به وسیله حجاب نمیتوان به عشق زنده شد. همه را باید به جان نفی کنی. نه سخن گفتن در ذهن به تو کمک میکند و نه دید دویی من ذهنی.

تو پس این را بپهلی، لیک تو را آن نهد
جان از این قاعده نجهد به قیام و به قعود

جان قعود آرد، آتش بکشد سوی قیام
جان قیام آرد، آتش بکشد سوی سجود

هنگامی که از بند تایید و عدم تایید ذهن رها شدی، جانت در مقابل زندگی به تعظیم در میاید و در اثر قایم شدن بر هوشیاری اصلش برمی‌خیزد و بر اثر صفر شدن به هوشیاری جسمی، به یکتایی زنده میشود. مولانا میگوید تو در این لحظه درس عشق را آموخته‌ای و برای ابد در آن جاوید میمانی. تو از ازل نیز در این مدرسه بوده‌ای زیرا درس عشق ابتدا و انتها ندارد. تو با آموختن درس عشق تا ابد بر فراز آسمان دل میرقصی و پرواز میکنی.

با سپاس و احترام
لادن از کانادا